

Egy ló hite

Hátul a mezőn
van néhány kövér,
nyíratlan juh; két
üsző; és egy tarka ló,
szórén a kontinensek vándorlása.
Egyszer csak jönni fog
egy pisztolyos ember púpos
kocsival, s elviszi a juhokat,
üszőket, a kapunál nem hagy
mást, csak zsigerek gőzölgő
hegyét, lassú, egyre sűrűbb
patakokba gyűlő vért.
A kerítés hollókkal
lesz teli. A levegő hús-
legyektől vibrál.
Ezidő alatt a ló
csak áll majd, vár
a sorára,
nyugodtan, mint egy szobor,
alig szuszogva, hiva
a levelek reszketése s
a vonuló felhő-árnyak között,
hogyan eltévedt
a föld nagy tengerén, hogy ő sziget,
melyet csendesen csapkod a szél,
s a nap járásában érint,
a kerítés közeli szemhatár,
mely egyszer szét fog mint vitorla nyílani.

Lenore

Robert Wrigley

Appalonea

Appalonea Miller Voisin (1840–1901)

Lehetett idő, mikor
 nem tűnt fel a neved: Ametiszt,
 Hortenzia és Emerald Maisie Hopes
 voltak pajtásaid, nevetek
 ragyog a papíron mint megannyi strassz
 ezüstlapon. A kínaiak
 szerint nem halunk meg igazán
 míg a nevünkre emlékszik
 valaki. Mi valahogy érdemtelenül
 elkevertük a tiedet: a neved
 mely maga éneklő madár-dalát,
 vagy varázsol zenét
 és gyümölcsöt. Winesap, Golden
 Delicious, álmatlan szél
 az őszi levelek között.
 Csak az arcról nincs egyetlen
 fénylő képmás. Nagyapám
 nagyanyja, a közös ismerősök
 mind meghaltak, és iratok,
 mikrofilmek gyökerénél
 minden adatot megleltünk, kivéve az arcod.

Hát beszélek, s neved
 az egyetlen válasz. Appalonea. Apellációk
 apoteózisa, a tiszta hang harangja.
 Apolló, Apollonius, Apollinaire.
 A nagy Johnny Appleseed,
 akinek egy üde almabort, egy prést
 és egy pint almalevet köszönünk. Megrészegít
 neved örvénye, ahogy látom mi
 sok hatalma:
 az az erős szürkés ló
 a mezőn: Appaloosa,
 egy portré de nem piktúra,
 pályadíj, poéma, Appalonea.

Lenore

Robert Wrigley

A tűz szerelmese

1

Szénaszag, pézsma-nedves, a lótrágya
fanyar-édes aromája. Éjszaka.

Az ór egyszer, tízkor elhalad
majd becsoszog a lelátó alatti portára
s elalszik. A rádiót a St. Louis-i
éjszakai műsorra állítja. Mikor csöng
a telefon, a hívó azt gondolhatja,
lehetetlen ilyen visítózás, ordítózás
közepette aludni.

Felmászom a kerítésre, drótlánc,
nálam jóval magasabb, az utolsó
harminc centin ferdén szöges,
leugrom, mint húsz éjjele mindig,
s szellemként járok az istállók között,
mint jelenlét, melyet majdnem elismer
itt egy halk nyihogás, ott egy bólintó horkantás
vagy szusszanás, s mindenhol a lélegzés,
óriás és sötét, forró és fojtón szexuális.

Úgy érkezem hozzájuk, mint egy álom.
Oldaluk megrándul a kezem
érintésétől – hirtelen, jelentéktelenül, erősen.
Képzeld el ekkora pontosságot
a testedben, mint ahogy a hegy
tudja, ha kövéből lehasad,
s az éjjeli ég a leggyöngébb csillagával
hunyorít ide billiók közül. Egész éjjel
örködök, hogy kivegyem suttogását: *#i#tűz##* van.

2

A széna túlvilágol. Az öngyújtóból
felugrik és elnyúlik, fénylik,
mint a zsokéruha, az üres hátsó
rekeszek gyorsan felragyognak. Már
tudom az alacsony fényből, a topogásból és nyerítésből,
hogyan a terror terjed a füsttel.

*Egyik a másik után kezd hánykolódni,
szemük fehérje villan a lángnál,
rémület-ütötten rúgják a rekeszek ajtaját.*

*Kint a kocsik közt rejtőzöm.
Elrohan mellettem az ōr, kulcsai
csörögnek, mint királyi jelvények. Azt mondja
a csillagoknak: „Jaj, édes Istenem
Jaj, édes Istenem...” S bent a lovak
megvadultak, az izmos nyakak csavarodnak,
kényes paták dörömbölnek a szürke,
makacs palánkon: a sok csődör,
a csikók, a kancák kísérteties álmaj.*

Lenore

Robert Wrigley